

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **P. E.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou AK Praha 1, Politických vězňů 911/8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2012, čj. OAM-150/LE-LE05-ZA14-2010, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2012 čj. OAM-150/LE-LE05-ZA14-2010 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 2. září 2015 krajský soud vyhlásil rozhodnutí ve věci žaloby, směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2012, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Krajský soud ve věci rozhodoval poté, co v předchozím řízení vydal v této věci rozhodnutí dne 29. července 2013, kdy žalobu zamítl jako nedůvodnou, ke kasační stížnosti žalobce pak rozhodl Nejvyšší správní soud v Brně dne 28. května 2014 tak, že rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Z původního rozhodnutí krajského soudu je možné konstatovat skutečnosti, které byly podkladem prvního řízení soudu ve věci, neboť tyto skutečnosti nedoznaly a ani nemohly doznat podstatnějších změn, dále se pak bude krajský soud věnovat nově provedeným důkazům.

V předcházejícím řízení soud těžil z žaloby, vyjádření žalovaného, obsahu správního spisu a skutečností, které vyšly najevo při jednání soudu dne 22. 7. 2013. V žalobě žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, spočívající v tom, že

žalovaný se řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi, významnými pro rozhodnutí ve věci a porušil tak ustanovení § 2 a § 3 správního řádu. Žalobce byl uvedeným pochybením zkrácen na svých právech, rovněž pak byl přesvědčen, že splňuje podmínky, dané ust. § 12 a § 14a) zákona o azylu. Žalovaný se odpovídajícím způsobem nevypořádal s obsahem žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany a jím uváděnými skutečnostmi v rámci provedeného pohovoru, zejména s tvrzením, že mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy ze strany státních úřadů, zejména místní policie. Uvedl, že se angažoval v rámci politické strany Müsavat, která je pro své opoziční směřování perzekuována a mnohým jejím členům i žalobci hrozí bezprostředně pronásledování, vykonstruovaná obvinění a následné uložení trestů odnětí svobody v naprosto nevyhovujících vězeňských podmínkách. Žalovaný zdůvodňuje svůj postup tím, že veškeré aktivity policejních složek vůči žalobci souvisely s tím, že ze strany protestujících docházelo k překročení vymezeného časového rámce jednotlivých protestních akcí, demonstranté se nerozešli a jejich jednání bylo proto protizákonné a zásah policejních složek naopak legitimní. Správní orgán na str. 5 rozhodnutí uvádí, že neshledal nic konkrétního v tom smyslu, že by žalobci v zemi původu hrozily nějaké osobní potíže kvůli jeho politickému přesvědčení, skutečnosti, které při ústních pohovorech sdělil, úmyslně zveličil a nadhodnotil. Situace v zemi původu doznala v posledních letech pozitivních změn, zejména v kontextu propuštění několika opozičních předáků a k zlepšenému zacházení s vězni. S tím ovšem žalobce nesouhlasí, sám se účastnil zejména protestních akcí organizovaných opoziční stranou Müsavat, během protestů byl opakovaně zadržen a odmítá názor žalovaného, že je možné bezprostředně po oznámení ukončení protestní akce účastníky, kteří se nedopouštějí žádného protiprávního jednání, rozhánět za použití donucovacích prostředků. Není vyloučeno, že po obdobném zákroku může následovat neadekvátní reakce protestujících v podobě násilností. Žalobce sám se ovšem nikdy podobného násilného jednání nedopustil, zákrok zasahujících policistů vůči své osobě považuje za nepřiměřený. Jednalo se dle jeho názoru o zneužití veřejné moci ve prospěch vládnoucí strany a použití síly a donucovacích prostředků na zastrašení právě řadových členů opozice. Podle žalobce bylo cílem zásahů zapůsobit na psychiku jednotlivců v tom smyslu, aby si příští protesty rozmysleli. Žalobce z uvedených důvodů považuje argumentaci žalovaného, vycházející z informací o zemi původu, které žalovaný shromáždil a z nichž usuzoval na uklidňující se politickou situaci, za mylnou. Před volbami v r. 2005 sice došlo k propuštění několika opozičních předáků, kteří se mohli následně zúčastnit voleb, poukazuje však na fakt, že zpráva, z níž žalovaný vychází, neřeší situaci běžných členů opozičních stran, kteří jsou i nadále za vyjadřování svých názorů odsuzováni, i když pod záminkou jiných trestných činů, prokázaných na základě vynucených doznání. Žalovaný rovněž neshledal hrozící nebezpečí pro případ návratu žalobce, v tomto kontextu poukázal na lepší se stav místních věznic. Žalobce však je toho názoru, že pokud Červený kříž vyvíjí na místní úřady tlak, pod kterým se snaží např. o vymýcení tuberkulózy, toto ještě neznamená neexistenci hrozby vážné újmy na zdraví pro případ jeho uvěznění pod vykonstruovaným obviněním. Ani případné fungující soudnictví by nedokázalo žalobce ochránit před pobytem ve vězení až do vydání osvobozujícího rozhodnutí. V neposlední řadě žalovaný poukazuje na rozpory ve výpovědích žalobce a považuje je za významné natolik, že způsobují nevěrohodnost jeho výpovědi. Žalobce je ovšem za natolik rozporuplné neshledává, uvádí, že určitá diverzita výkladů jednotlivých uvedených faktů ve spojení s psychickými, časovými a dalšími vlivy, které na něho působily jednak

v Ázerbájdžánské republice a jednak po cestě do České republiky, nemůže ve svém důsledku vést k znevěrohodnění jeho výpovědi a zcela zlehčit jeho kritickou situaci. Žalovaný se řádně nevypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi a žalobce proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Na doplněnou žalobu reagoval žalovaný správní orgán písemným vyjádřením ve věci, a to dne 1. 2. 2013. Správní orgán uvedl, že s žalobou nesouhlasí, odkazuje přitom na obsah správního spisu, zejména žádost o udělení mezinárodní ochrany a protokoly o pohovoru včetně ostatního spisového materiálu. Žalovaný považoval z průběhu správního řízení za objasněné, že důvodem k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že žalobce byl ve vlasti uprchlíkem, je proti němu vedeno v Ázerbájdžánu vykonstruované trestní stíhání a hledají ho kvůli nenastoupení výkonu vojenské základní služby. Žalovaný nepovažuje žalobcovy výpovědi o následcích jeho jednání za politicky motivované pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, ani za věrohodné. Kromě účasti na dvou demonstracích se žalobce nijak politicky neprofiloval, po opuštění vlasti se nijak neangažoval a své politické přesvědčení nijak nikde neprezentoval. Od doby opuštění vlasti navíc uplynulo již téměř sedm let. Žalovaný považuje žalobcem popsané aktivity za účelově zveličené a jejich následky za nevěrohodné, z jeho vyjádření vyplývá, že jedinou jeho činností pro stranu Müsavat byla účast na protestních akcích, z tohoto důvodu měl být celkem třikrát zadržen policií, avšak v průběhu řízení o jednotlivých zadrženích vypovídal rozdílně, nejprve uvedl, že byl zadržen dvakrát na tři dny a jednou na 15 dní, pokaždé byl policií odvezen na služebnu městského policejního obvodu, později uváděl, že byl poprvé zadržen na 24 hodin, podruhé na tři dny a potřetí na 15 dní a především, že byl pokaždé umístěn na jiné policejní služebně v Baku. Na adresy služeben si nevzpomněl. Poprvé měl být zadržen za to, že rozdáváním letáků zval na nepovolenou akci, uvedenou činnost označil za legální, ale na zadržení si nikde nestěžoval. V dalších dvou případech sám potvrdil, že účastníci mítinku, na nichž měli na tribuně vystupovat čelní představitelé kandidující koalice, byli policií v čase, do kdy bylo jejich konání povoleno, vyzváni k rozchodu. Dalším znevěrohodňujícím momentem pak je informace Národní ústředny Interpolu, v níž švédská strana uvádí, že dotyčný požádal již v r. 2003 o politický azyl ve Švédsku, tj. před dobou vzniku jeho tvrzených potíží. Do vlasti byl deportován v listopadu 2004, tj..v době, kdy se měl údajně poprvé účastnit mítinku strany. Občanský průkaz, který žalobce správnímu orgánu předložil, byl vydán krátce na to, tj. v lednu 2005. Informace dále zmiňuje žádost o povolení pobytu ve Švédsku, kterou žadatel podal dne 27. 2. 2006 v Ankaře. V uvedené době měl ale dle své výpovědi být ve Švédsku a žádat tam o mezinárodní ochranu. Po seznámení se s touto informací uvedené rozpory nedokázal vysvětlit. Dále pak žalovaný uvádí k problematice odmítání nástupu výkonu vojenské služby, že sám žalobce ve svých výpovědích uvedl, že v době svého vycestování měl odklad výkonu vojenské služby, jelikož byl živitel a opatrovník dvou mladších sourozenců, nedomnívá se ani, že by byl za nenastoupení na vojnu trestán, jen tam prostě nechce jít kvůli tamním poměrům a nechce držet zbraň v ruce. Z ustálené judikatury českých soudů plyne, že povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není ještě pronásledováním ve smyslu zákona o azylu, a to ani v případě, že by tento výkon byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Ve výpovědích žalobce uvedl, že se obává svého uvěznění z důvodu zahájeného trestního stíhání za útok na veřejného činitele a držení drog, mohl by mu hrozit i postih za nevykonání vojenské základní služby. Ani v jedné záležitosti však dosud nerozhodoval soud, o případném výroku je možno toliko

spekulovat. S ohledem na výpovědi žalobce žalovaný opět poukazuje na jejich vnitřní nekonzistentnost a rozporuplnost s informacemi o zemi původu, případné uložení trestu a jeho výkon za nenastoupení k výkonu vojenské základní služby nelze samo o sobě považovat za hrozbu vážné újmy, neboť osobní situace žadatele není v ničem jiná než situace ostatních občanů Ázerbájdžánu, podléhajících branné povinnosti. Žalovaný odkazoval na Zprávu MZ USA ze dne 24. 5. 2012, z níž mj. plyne, že občané mají právo odvolávat se proti rozhodnutím soudů v případech týkajících se lidských práv k ESLP ve lhůtě půl roku od prvního rozhodnutí nejvyššího soudu v jejich případě (což je hojně využíváno), během šesti měsíců od vyčerpání všech domácích legálních možností je možné též takové podání v trestních věcech. K situaci neúspěšných žadatelů o azyl pro případ návratu do vlasti se pak vyjadřuje informace MZV ČR z 24. 11. 2011 a 8. 8. 2012, shodně uvádějí, že sankce takovým občanům nehrozí. Jiná situace ovšem bude o osob trestně stíhaných za porušení zákonů, takový občan bude čelit vzneseným obviněním. Zpráva z listopadu 2011 zdůrazňuje, že nenastoupení či vyhýbání se vojenské službě je rovněž trestným činem. Vycestování žalobce proběhlo legálně bez problémů, správní orgán dospěl k závěru, že nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestu žadateli ve vlasti nehrozí. Žalovaný dále uvedl, že jak z otevřených informačních zdrojů, tak Infobanky ČTK nevyplyvá existence ozbrojeného konfliktu na území Ázerbájdžánu, který by bylo možno vykládat vůči žalobci ve vztahu k § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, jeho vycestování není v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný situaci žalobce velmi pečlivě hodnotil, opatřil si veškeré potřebné podklady, které jsou citovány v rozhodnutí a založeny ve spise. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce se zcela účelově pokouší pomocí azylového řízení vyhnout probíhajícímu trestnímu řízení v ČR, k jeho námitkám vůči podkladovým informacím správního orgánu žalovaný uvedl, že žalobce byl s těmito seznámen, žádné návrhy neměl, spis nedoplnil, nelze tedy jinak, než i zmíněné námitky považovat za účelové. Nadále trvají vazební důvody žalobce, je stíhán pro trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny a přečin nedovoleného ozbrojování (mimo jiné se prokazoval padělaným OP na jméno E.M.), do ČR na tento přicestoval z Řecka. Žalovaný trvá na tom, že rozhodnutí je zákonné, vznesené žalobní námitky nedůvodné a navrhuje zamítnutí žaloby.

Soud při jednání dne 22. 7. 2013 vyhověl návrhu žalobce na provedení výslechu pana V.T., nar. 7. 7. 1980, který uvedl, že pobývá v PoS Kostelec nad Orlicí, od žalobce ví, že byl členem opoziční strany, účastnil se mítinků, kde zatýkali lidi. Toto se běžně v Ázerbájdžánu děje, policie zatčené bije a případně u nich „najde“ narkotika, taková tam prostě vládne situace. Neexistují tam lidská práva, o tomto pojednávají i nevládní organizace, pokud tam člověk řekne pravdu, mohou vás zbít na ulici, uvěznit, podstrčit narkotika. Lidé nechťejí posílat syny do armády, stává se, že za 3, 6 měsíců přijde příbuzným tělo a též se stává, že jsou takto prodávány lidské orgány. To jsou i témata různých mítinků, které tam probíhají. Svědek přijel do ČR 24. 4. 2012, v zemi původu pracoval, ale 2 či třikrát do měsíce byl volán na policii, kde ho vždycky zbili, o všem hovořil ve své věci před správním orgánem. V r. 2005 byl zabit novinář, dodnes se neví, kdo to udělal. V r. 2011 se stalo něco podobného, další žurnalisté jsou ve vězení, ale samozřejmě ne za to, co napsali, najde se vždy něco jiného. K dotazu soudu na situaci mezi Ázerbájdžánem a Arménií uvedl, že toto sice zamrzlo, ale klid stále není, stále se tam střílí, jde o zónu Karabachu, která představuje asi 20 % území, žalobce odtamtud pochází. S žalobcem se svědek seznámil někdy v říjnu 2012 v Kostelci, vídali se každý den,

hovořili o situaci v zemi původu, ví, že žalobce tu psal prostřednictvím internetu o svých názorech, pokud by se vrátili zpět, jistě by byli zatčeni, myslí si, že již na letišti. Zástupce žalobce poukázal na to, že žalobce zřejmě neporozuměl řádně zprávě Interpolu, také jako laik nebyl zcela obeznámen se všemi možnostmi důkazního řízení, zástupce žalovaného připomněl možnost dovolání se ochrany práv a svobod v Ázerbájdžánu, případně k ESLP. Tvzení o situaci novinářů a podstrkávání drog nepřikládal velkou relevanci, otázka hrozby pro neúspěšné žadatele o azyl při návratu byla dostatečně řešena rozhodnutím ve věci. Z podkladů plyne, že v Karabachu žádný konflikt neprobíhá, konečně žalobce měl možnost přesídlení na zbytek území. Žalobce byl v průběhu řízení řádně poučen ve smyslu § 21 zákona o azylu, že se může kdykoliv obrátit na nevládní organizaci o právní pomoc, případně si zvolit advokáta pro řízení, to, že tak neučinil, nemůže být přičítáno k tíži žalovaného.

Ze správního spisu pak soud konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 25. 6. 2010, uvedl, že je občan Ázerbájdžánu, téže národnosti, rodiče zemřeli, je svobodný, bratr a sestra žijí v zemi původu. V ČR má povolení k trvalému pobytu jeho strýc A. M. Do prosince 2005 žil v Baku, poté do června 2006 pobýval ve Švédsku, do konce roku v Norsku, poté do března 2008 v Řecku, od té doby žije v ČR, od března 2010 je ve Vazební věznici v Praze – Pankrác. Je bez vyznání, od prosince 2004 byl členem strany Müsavat, na vojnu nebyl povolán, protože se staral o sourozence. Má SŠ vzdělání, odborností je logistik, pracoval v tomto oboru, též jako kurýr, prodavač a stavební dělník. K důvodům opuštění vlasti žalobce uvedl, že se tak stalo v prosinci 2005, byl zatčen na demonstraci policí, pak mu kamarád pomohl, policii podplatil, aby ho nechala utéct. Policie ho mučila a donutila přiznat se k trestným činům, které nespáchal. Odletěl z Baku přes Prahu do Švédska, měl pas a řecké vízum. Ve Švédsku požádal o azyl, asi po půl roce utekl do Norska, neboť ve Švédsku mu bylo řečeno, že na základě Dublinské úmluvy bude poslán do Řecka. Toto však nechtěl, požádal o azyl v Norsku, ale též mu bylo řečeno, že ho pošlou do Řecka. Tam zůstal do března 2008, azylové řízení probíhalo, ale nic se nedělo. Neví, jak to tam nakonec skončilo. Odjel lodí do Itálie a dále vlakem přes Rakousko do ČR, neboť zde žije jeho příbuzný. Z Řecka do ČR jel na padělaný bulharský občanský průkaz. Závěrem jako důvod své žádosti označil to, že by mohl být uvězněn, neboť ho donutili přiznat se k trestným činům, které nespáchal, druhým důvodem je pak to, že v zemi původu je stálá hrozba vypuknutí války a on by se z tohoto důvodu obával o život. V ČR chce zůstat, být propuštěn z vězení a pracovat a žít zde. V případě návratu se obává uvěznění, mučení a ublížení na zdraví.

V rámci pohovoru dne 25. 6. 2010 byl s žalobcem ve vazební věznici v Praze – Pankrác proveden za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka pohovor, v jeho průběhu žalobce uvedl, že byl v ČR veden jako M., svoji totožnost chtěl uvést až při pohovoru, bál se, policisté mu při zatýkání řekli, že o něm budou zjišťovat informace přes Interpol v Ázerbájdžánu a proto dál vystupoval pod falešným jménem, nechtěl, aby se v Ázerbájdžánu vědělo, kde se nachází. Do ČR přicestoval v březnu 2008 na bulharský občanský průkaz, na totožnost M. si otevřel i účet v bance, tam si doklad ofotili, pak mu ho v tramvaji ukradli, policie z banky získala kopii dokladu i adresu. Průkaz mu udělali neznámí lidé v Řecku za peníze. Policie ho zadržela poté, co zprostředkoval smlouvu na poskytování služeb nějaké firmě, která je podezřelá z podvodu, měla zprostředkovat nějaké finanční transakce mezi USA a Ruskem, šlo

o transakce s kradenými platebními kartami, on bral jen malou provizi. Chtěli ho vyslechnout, byl zadržen, poté bylo zjištěno, že jeho doklad je padělaný, byl obviněn z padělání dokladů. Do ČR přijel proto, že v Řecku to bylo špatné, neuměl jazyk, policie tam s ním špatně zacházela, když je tam chycen žadatel o azyl, často je zbit. Zde má strýce, ČR je jazykově bližší, také demokratičtější než Řecko, policie zde nikoho nebije. V ČR pracoval na stavebách a brigádách, dlouho byl ale bez práce. Z Ázerbájdžánu utekl kvůli svým politickým názorům, byl tam pronásledován, několikrát zatčen, policisté ho obvinili z trestných činů, které nespáchal, a dali mu čas, aby zmizel, takže to udělal. Zatčen byl třikrát, v průběhu r. 2005, naposledy v listopadu. V prvních dvou případech ho jenom zbili a varovali, aby nechal těch demonstrací, v listopadu ale proti němu zfalšovali obvinění a donutili ho násilím, aby to podepsal. Dříve byl zadržen na tři dny, naposledy na 15, a to na městském oddělení policie v Baku. Obviněn byl z napadení policistů a držení narkotik, která prý u něho našli. Jeho kamarád měl styky na policii, předal úplatek a policisté zinscenovali jeho útěk, úplatek 5 tisíc euro zaplatil kamarád, je to podnikatel R.M., ale již je mrtev, zemřel v r. 2006 na selhání jater a ledvin, poté, co byl poslán na léčení do Izraele. Byl viceprezidentem britské společnosti M.S.C., měl více jak polovinu jejích akcií. Jedná se o dopravní společnost, zabývající se transportem a logistikou. Popsal, že se účastnil demonstrací, protestu proti falšování voleb, poprvé rozdával v lednu 2005 letáky o mítinku, byla to opoziční akce, zúčastnil se mítinků, chtěl změnu k lepšímu, demokratické volby a ne systém jedné strany. Existoval blok, který chtěl provést oranžovou revoluci po vzoru Ukrajiny a Gruzie. Jeho strana se jmenuje Müsavat, jedná se o staroazerský výraz pro svobodu. Existovala již v době první ázerbájdžánské republiky v r. 1918. Je to pravicová strana, má oblastní a okresní organizace. Ve volbách v r. 2005 byla v bloku Svoboda, který získal čtyři poslanecké mandáty. V r. 2009 ve volbách již blok neexistoval, do parlamentu se dostal jeden poslanec strany. Jedná se o nejstarší stranu, chce též návrat všech území. Orientuje se na Evropu a Západ. Mítinků se zúčastnilo asi 15.000 lidí, vystupovali tam lídři strany, do které on vstoupil v r. 2004, na mítinky chodil jeho kamarád, průkaz nedostal, slíbili mu ho na pozdější dobu, vydávají se na sjezdech a podobných akcích. Programem je demokracie, její hodnoty, boj s korupcí, lepší život lidí. Žalobce dostával v letech 1993 – 4 podporu pro uprchlíky, Arméni okupovali jejich okres, od té doby žil v Baku. Místní lidé je ale neměli rádi. Přišli o dům, majetek. Ve vlasti je považován za dezertéra, na vojnu povolán nebyl, musel se starat o bratra a sestru, ta doba ale již pominula a měl by nastoupit na vojnu, změnil se zákon, již byl předvolán na vojenskou správu, ale byl v zahraničí. 25 % území státu je okupováno, vedou se mírová jednání, ale všichni hovoří o možnosti války, nechce to zažít. Ve vazbě je kvůli svým chybám a padělání dokladů, myslí, že mu hrozí trest do dvou roků, možná i podmínka, asi i vyhoštění. Nechce být poslán opětovně do Řecka. Žalobce byl seznámen s třemi podklady o zemi původu, a to zprávami MZ USA o Ázerbájdžánu za rok 2005 a 2009 a Databankou ČTK, uvedl, že po seznámení se s jejich obsahem jsou pravdivé.

V průběhu pohovoru dne 4. 9. 2012 v PoS Kostelec nad Orlicí žalobce uvedl, že je ve styku s bratrem, který mu sdělil, že ho policie hledala a vyptávala se na něho. Dále popsal situaci ohledně konání mítinků, uvedl, že první se vlastně ani nekonal, až druhý, chtěli, aby byl na náměstí, ale nabízeli jim jenom okraje města, nakonec se konal u kina Šafäg. Poprvé byl zadržován 24 hodin, ale dříve ještě nebyl členem strany, zúčastnil se čtyřikrát, jednalo se o boj proti korupci, za demokracii, nechtěl to jen pozorovat, chtěl začít u sebe. Jeho známý byl členem strany, policie

jim dala dvě hodiny a pak je začala rozhánět. Popsal mítink, který začal dopoledne kolem desáté hodiny, ve čtyři odpoledne byl rozeznán, mnoho lidí zavřeli. Žalobce držel ázerbájdžánskou vlajku, poslouchal, aplaudoval. Protože demonstranté všichni na výzvu policie neodešli, policie je začala rozhánět, chytat a odvážet na jednotlivé policejní okrsky. Zadržené mlátila, stejné to bylo podruhé i potřetí. Do čtyř hodin byla demonstrace povolena, žalobce byl mezi těmi, kteří neodešli. Dostal nasazená pouta a odváželi je autobusy na místní oddělení. Po volbách pak přišlo ještě více lidí, po čtvrté hodině je surově mlátili, byl odvezen autem na hlavní městskou správu v Baku, pár dní seděl a pak je zmlátili, nutili ho podepsat papíry, vymysleli se na něho útok na veřejného činitele a drogy, pak ale zasáhl jeho šéf a vzdálený příbuzný, který zaplatil za jeho propuštění úplatek. Policie řekla, že protokol je již vyplněn, dostává měsíc na to, aby odjel ze země, což také učinil a odjel do Švédska. Protokol nicméně stále existuje, mohl by být uvězněn a tam existuje řada nemocí, mohl by ztratit zdraví. Nechali ho utéct tak, že při převozu z policejní cely do vazební věznice ho pustili z auta. Hrozí mu až deset let. Odjet mohl, protože na ten měsíc ho nedali do celostátního pátrání, vyřídil si turistické vízum do Řecka a odjel do Švédska, potíže při vycestování neměl. Dále byl žalobce dotazován na historii strany, uvedl, že vznikla v r. 1911 a existuje stále, jmenoval některé představitele. Své členství nezrušil, ale zde nemá možnost se něčeho účastnit, shání jenom informace. V zemi původu mu hrozí vysoký trest, shání ho i vojenská správa, branná povinnost je od 18 do 35 let. Již si vytrpěl dost, byl bezdomovcem, vlastně uprchlíkem ve vlastní zemi. Při službě v armádě tam dnes hrozí velké nebezpečí, chce žít v demokratické zemi. Vojenská služba trvá 1,5 roku, bratr ji už absolvoval, ale ne celou, měl vodu na plicích. K trestnímu stíhání v ČR uvedl, že za padělání a pozměňování veřejné listiny obdržel podmíněný trest, v odvolacím řízení dostal rok nepodmíněně, s ohledem na osm odseděných měsíců byl uvězněn ještě čtyři měsíce. V současné době je proti němu vedeno řízení za podvod, byl z něho podpisem jakýchsi listin bílý kuň, dostal čtyři roky, chce se odvolat. Trest vyhoštění obdržel na pět let. Žije v táboře, hledá práci, chodí se slečnou. Je ve styku s bratrem, který je ženatý a pracuje. Dále žalobce uvedl, že sice udělal chybu, ale byl by rád, kdyby již vše skončilo a mohl začít pořádný život, do země původu se vrátit nechce, šlo by mu o zdraví i život. Na podporu svých tvrzení již nechce nic doložit, námitky k pohovoru nemá, byl seznámen s výčtem dalších podkladů, seznámil se s nimi, uvedl, že se z nich dozvěděl, že za vyhýbání se službě v armádě mu hrozí až dva roky, což nevěděl. Jinak nechtěl nic dodat, ani doplnit.

Dne 1. 11. 2012 byl žalobce seznámen s Informací Národní ústředny Interpolu ze 7. 8. 2010, uvedl, že neví, jak na to přišli, byl jenom ve spojení emailem s velvyslanectvím Švédska v Ankaře, chtěl se jenom zeptat, zda to může udělat prostřednictvím ambasády, neví, proč píší, že ho deportovali, přijel sám v r. 2005. To, že žádal ve Švédsku o azyl v r. 2003, neuvedl, protože tehdy se to týkalo jiných, rodinných záležitostí, když přijel v r. 2005, všechny příčiny vylíčil. Tehdy však šlo o sloučení rodiny, ne o politický azyl. K dotazu správního orgánu, že dle informace měl dne 27. 2. 2006 podat žádost o povolení pobytu ve Švédsku na švédské ambasádě v Ankaře uvedl, že tam v životě nebyl, toliko tam psal email, což bylo ale v r. 2004. Jinak nechce nic dodat, ani doplnit, chce se jen zeptat, proč v té informaci je uváděn L. B., to je jeho komplic, resp. byl, sedí ve vězení, sebrali je společně v tom domě, když zjistili, že oba mají falešné doklady.

Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 28. května 2014 vyhověl kasační námitce žalobce, když tento poukázal na skutečnost, že soud nevyhověl jeho návrhu na předvolání k nařízenému jednání eskortou, s odkazem na dřívější rozhodnutí soudu v obdobných věcech vytkl krajskému soudu upření práva stěžovateli na osobní účast při jednání.

V řízení, následujícím po zrušení prvního rozsudku krajského soudu, ustanovil soud žalobci zástupkyni z řad advokátů a zástupkyně provedla doplnění žaloby dne 11. 12. 2014. Obsahem doplnění je jednak návrh na provedení důkazů – Informace švédské ambasády ze dne 27. 2. 2006, Informace švédské ambasády 25. 9. 2014 a Informace Swedish Migration Board z 11. 6. 2014, s poukazem na tvrzení žalovaného o nevěrohodnosti výpovědí žalobce. Zpráva Národní ústředny Interpolu uvádí však zcela nepřesné a zavádějící údaje, informace o žádosti žalobce o pobyt na zastupitelském úřadu Švédska v Ankaře je pak zcela nepravdivá. Žalobce uvedl do protokolu 1. 11. 2012, že v r. 2003 Švédsko o politický azyl nežádal, nýbrž o sloučení rodiny, jeho žádost tehdy neměla žádnou souvislost s jeho pozdějšími politickými problémy ve vlasti, tyto opravdu začaly až po jeho návratu do Ázerbájdžánu v souvislosti s jeho členstvím ve straně Müsavat. Trvá na tom, že nikdy osobně nežádal o pobyt na švédském zastupitelském úřadu v Ankaře, za účelem prokázání této skutečnosti opakovaně tento úřad kontaktoval a úřad ve své informaci z 25. 9. 2014 uvádí, že o jeho osobní návštěvě (žádosti o pobyt) v letech 2004 – 2006 nemá žádné záznamy. Se švédskou ambasádou žalobce komunikoval, o pobyt žádal, nicméně jednalo se pouze o emailovou komunikaci, jak uváděl v řízení. Z informace švédské ambasády z 27. 2. 2006 vyplývá, že žádost žalobce o pobyt prostřednictvím švédské ambasády v Ankaře byla archivována, neboť v této době již na území Švédska pobýval jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Poslední z důkazů výslovně potvrzuje, že žalobce do Švédska přicestoval dne 22. 12. 2005 a požádal zde o azyl, vycestoval v červnu 2006. Informace Národní ústředny Interpolu tak obsahuje vady a nepřesnosti, její obsah však měl zásadní vliv na postavení žalobce v průběhu řízení, na jejím základě byl posouzen jako osoba nevěrohodná, nebyl zjištěn řádně skutkový stav věci. Doplnění žaloby dále poukazuje na Zprávu Interpolu Baku dožádanou prostřednictvím Národní ústředny Interpolu Praha, kdy žalobce poukazyval na skutečnost, že k zjišťování informací o jeho osobě přes Interpol v Baku opravdu došlo, přesto, že v té době se již nacházel v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a dožadující policejní orgán o této skutečnosti věděl (viz informace MV ČR, OAM, adresovaná Vězeňské službě ČR, Ředitelství služby cizinecké policie a Obvodnímu státnímu zastupitelství Praha 2 z 27. 4. 2010, která je součástí spisu). V předmětné informaci Interpolu Baku je uvedeno mj. místo bydliště žalobce a poskytnuta též fotografie, totožná s fotografií na občanském průkazu žalobce, který žalobce odevzdal na počátku řízení o udělení mezinárodní ochrany žalovanému a žalobce namítá, že tento postup orgánů ČR je porušením zákonné povinnosti chránit jeho údaje jako žadatele o udělení této ochrany, zejména pak ve vztahu k státním orgánům země původu. Zde žalobce plně odkazuje na závěry rozhodnutí NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. 3 Azs 75/2014, s tím, že přes skutečnost, že na toto žalobce v průběhu řízení upozorňoval, žalovaný toto řádně nezhodnotil, přesto, že byly zmíněny konkrétní následky takového jednání (bratr byl pozván na policii, kde mu bylo kvůli osobě žalobce vyhrožováno). V dalším pak žaloba předkládá 4 zprávy Amnesty International a 2 stanoviska Amnesty International ČR, k nimž dodává, že žalobce byl v průběhu řízení schopen pohovořit o historii strany, jejím programu, volbách, zaměření, způsobu hlasování, jmenoval

mnoho jejích představitelů, byl přitom pouze řadovým členem, jeho informovanost nelze hodnotit jako povrchní a žalobce nesouhlasí ani s tím, že jím tvrzené aktivity jsou zveličené a jejich následky nevěrohodné, podklady naopak prokazují jeho tvrzení. Ázerbájdžán je zemí s nedemokratickým režimem, známým vězněním svých politických odpůrců, podání žaloby v případě politických vězňů není reálné. Žalobce o svých zadrženích nehovořil rozdílně, naopak, popsal, ke kolika zadržením došlo, v jaké souvislosti a s jakými následky, závěr žalovaného o jiných policejních služebnách z protokolů neplyne, je rovněž potřebné vidět, že od událostí uplynulo při pohovorech více než sedm let a mezi pohovory uplynuly více než dva roky. Dále žalobce poukazuje na tvrzení žalovaného, že výslovně potvrdil, že od opuštění vlasti se žádné politické činnosti nevěnuje, což je v rozporu s jeho tvrzenými idejemi, toto je vytrženo z kontextu, kdy žalobce vypověděl na dotaz žalovaného, že své členství ve straně nezrušil, zde však nemá možnost politicky působit, neboť zde žádná organizace strany není. Uvedl však, že stále čte a shání informace o straně. Před nastoupením do výkonu trestu byl v pravidelném kontaktu přes sociální síť Facebook s představiteli strany, přes stejnou sociální síť šířil informace o této straně a přispíval komentáři k diskuzím apod. Navrhl výslech svědka F.A., který pracoval jako armádní důstojník a může dosvědčit tristní poměry v ázerbájdžánské armádě, vyznačující se šířením nemocí, šikanou a obchodováním s orgány vojáků. Žalobce je v zemi původu trestně stíhán ze dvou důvodů – vykonstruované obvinění z trestné činnosti kvůli jeho politické angažovanosti a trestní stíhání za nenastoupení vojenské služby. Žalovaný citoval Informaci MZV ČR o nestíhání neúspěšných žadatelů o azyl po jejich návratu, situace osob trestně stíhaných za porušení zákonů je však jiná, přitom s ohledem na porušení povinnosti mlčenlivosti státních orgánů ČR jsou státní orgány země původu žalobce o jeho pobytu v zahraničí informovány. V ázerbájdžánských věznicích panují nelidské podmínky, zadržení jsou při výsleších mučení, ponižování a dochází k nelidskému zacházení.

Soud provedl překlady zaslaných zpráv (viz shora), posléze bude citovat jejich obsah, tyto s předstihem před jednáním soudu poskytl oběma účastníkům řízení. Žalovaný se nijak podrobněji k jejich obsahu nevyjádřil.

Při jednání soudu dne 24. 8. 2015 soud konstatoval veškeré dosavadní důkazy a podstatné skutečnosti z dřívějšího řízení. Provedl dále důkaz výpovědi svědka F.N.A., který uvedl, že žalobce zná asi od r. 2000 z Ázerbájdžánu, svědek studoval s jeho příbuzným a byli kamarádi. V té době pracoval žalobce jako kurýr, jezdil často do Evropy, později se dozvěděl, že je ve Švédsku. Tehdy se o něho mnoho nezajímal, asi po 5 či 6 letech se dozvěděl, že pobývá v ČR. Kontaktovali se a povídali si, nevěděl, jaký má životní cíl. Svědek má rodinu a děti, je rodinný typ, neměl mnoho času, ale pozval žalobce do Prahy a chtěl mu ukázat, jak žijí. Také si telefonovali, jsou sice z rozdílné generace, zcela shodné zájmy nemají. Věděl ale, že žalobce je jazykový typ, zajímá ho kultura a historie, rád se učí nové věci. Dostal se do takové podivné skupiny mladých, jeho život nabral jiný směr, pak se ale seznámil s dívkou a jednalo se o pozitivní vztah. Pak ovšem došlo k soudu, svědek si myslí, že je na čase, aby život žalobce nabral lepší směr. Pokud se jedná o život opozice v Ázerbájdžánu, jejíž myšlenky má i žalobce, ta nemá šanci, nesmí tam mluvit. Svědek v zemi sice od r. 2003 nežije, ale situace je stále stejně špatná. Vše ovládá ropný kartel, pokud toto neskončí, tak se nic nezmění. Je válečným veteránem, kulhá, asi by se v zemi původu neměl špatně, měl by jistě i dobrý plat, ale nechce se tam vrátit, zem ovládá korupce a neexistují životní jistoty. I v armádě jsou podmínky

prorostlé korupcí, celý tamní svět je rozdělen na obyčejné lidi a ty, co si mohou vše zaplatit. Tím vším je míněno i případné narukování do armády, syn bohatých lidí vůbec narukovat nemusí, zaplatí si zdravotní potvrzení. V zemi je dlouhodobý válečný konflikt, slyšel, že se obchoduje i s lidskými orgány, nemá na to důkazy, ale vše ovládají velké kartely. Na vojně si ti, co to mohou zaplatit, jezdí často domů a ostatní riskují život. Dále soud konstatoval k důkazu výše citované zprávy AI, a to **„Veřejné prohlášení Amnesty International ze 7. 3. 2014 – Ázerbájdžán: Opoziční strana přišla po výbuchu o své sídlo a během 2 týdnů bylo zatčeno sedm jejích členů“**, pojednávající o tom, že se ázerbájdžánská Strana lidové fronty po zadržení sedmi svých členů za správní přestupky a ztrátě svého sídla dostala po velkém tlaku, 3. 3. vybuchlo holičství v suterénu a byla zničena dvoupatrová budova, která byla sídlem strany, byla demolována, od 22. 2. do 1. 3. pak došlo k řetězovému zatýkání členů SLF, podklad popisuje obvinění těchto jednotlivých osob z „neuposlechnutí pokynů policie“ a „drobného výtržnictví“, kdy šlo evidentně o odepření možnosti zastoupení právníkem dle vlastního výběru, ázerbájdžánské orgány se zaměřují na hlavní opoziční organizátory demonstrací, aktivisty a členy výboru pro mládež SLF. Počáteční hodnocení úřední zprávy výbuchu viní z exploze vadnou bombu na propan butan, vlastník holičství však uvádí, že tam nikdy žádný plyn nebyl ani přiveden a žádná plynová bomba nikdy nebyla používána. Budova byla demolována jako nebezpečná a majitelé uvedli, že jim bylo vyhrožováno. AI považuje poslední vlnu zatýkání za výraz utužení postoje režimu vůči jeho politickým oponentům, nedodržování mezinárodních norem pro spravedlivý proces pak ukazuje, že odsouzení do vězení jsou vykonstruována s cílem potrestat a zastrašit kritiky z opozičních hnutí. **Amnesty International Výroční zpráva 2011 – Ázerbájdžán** popisuje, že novináři a aktivisté občanských společností nadále čelili zastrašování, úřady stále zakazovaly demonstrace v centru Baku, nevládní a náboženské organizace čelily překážkám při získávání registrací. Zpráva popisuje situace, kdy novináři a aktivisté byli často vystavováni násilí, bylo jim bráněno ve výkonu jejich práce, někdy s použitím nadměrné síly ze strany policie. V Baku byly zakazovány demonstrace – viz události z 13. a 27. 4., některým náboženským organizacím byla odmítána registrace. **Amnesty International Výroční zpráva 2012 – Ázerbájdžán** pak hovoří o zákazu pokojných protestů a jejich násilném rozhánění, uvěznění aktivistů opozice, potlačování protestů a výrazů nesouhlasu, svobody projevu, shromažďování a sdružování. Popisuje věznění vězňů svědomí, novinářů, rozhánění demonstrantů a špatné zacházení policie při zadržení aktivistů. **Podklad Amnesty International Výroční zpráva 2013 – Ázerbájdžán** pak opět uvádí jednotlivé případy zastrašování a uvěznění osob a skupin, kritizujících vládu, zákaz pokojných protestů v centru, jejich rozhánění policií za nadměrného použití síly, hlášení mučení, zejména v policejní vazbě. Listina Švédské Rady pro migraci z 11. 6. 2014 potvrzuje, že žalobce přijel do Švédska 22. 12. 2005 a požádal o azyl, jeho žádost byla zamítnuta, ze Švédska odjel v červnu 2006. Listina Švédské ambasády v Ankaře, k žádosti doručené dne 25. 9. 2014 uvádí, že ambasáda nemá žádný záznam o tom, že by osoba žalobce vyhledala švédské velvyslanectví v letech 2004 – 2006. Listina Velvyslanectví Švédska v Ankaře – usnesení z 27. 2. 2006, sp. zn. 9820331 dokládá, že žádost o povolení k pobytu a žádost o pracovní povolení osoby žalobce, s adresou Bilgic, Krongärdsvägen 6, 1 schodiště, 143 46 Värby, se odkládá, neboť žadatel se nachází ve Švédsku a požádal o azyl.

V dalším průběhu jednání soudu pak žalobce předložil soudu písemné vyjádření ve věci, a uvedl, že žalovaný ve svém rozhodnutí nezhodnotil vše, co on

vedl, některé odchylky pak z něho udělaly lháře. Když namítal, že Policie ČR podala informace o jeho osobě ázerbájdžánským úřadům, jenom se mu smáli. Není pravdou, že by se žalobce v zemi původu neangažoval, ovšem pobočka jeho strany zde není, byl proto s lidmi ve styku pouze prostřednictvím internetu. Měl celou řadu různých dokumentů, ovšem jeho zástupce JUDr. H. je do spisu všechny nedodal, žalobce si myslel, že bude stačit, když je dodá k soudu. Pan doktor mu ale materiály nevrátil, neposkytl je ani následně JUDr. D. Kdyby mohl být podmíněně propuštěn, mohl by doložit více. Jeho zástupce pak uvedl, že žalovaný nezohlednil všechny skutečnosti případu, nevyvrátil žalobcova tvrzení, tyto pouze jednoduše popřel. Je přesvědčen, že materiály AI i švédské ambasády dostatečně věrohodně doložily tvrzení žalobce, je proto navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Náhradu nákladů řízení sám žalobce neúčtoval, náhrada nákladů právního zastoupení soudem ustanovené zástupkyně byla soudem vyřešena samostatným usnesením.

Žalobce soudu předložil svůj závěrečný návrh v písemné formě, uvedl, že byl pronásledován ázerbájdžánskou policií za své politické názory, protože se účastnil 2 demonstrací, toto mu stačilo na celý život a musel kvůli tomu opustit vlast. Přes počítač byl v dalším kontaktu s předsedou strany Müsavat Isou Gambar a jeho zástupci – Gulag Aslanli a Arif Hacili, též s předsedou organizace pro mládež Müsavat Turalem Abbasli a jeho zástupcem Fuadem Gehramanli. Přes Facebook šířil informace o straně, o politické situaci v Ázerbájdžánu a o akcích, které strana prováděla, psal své názory a komentáře, tedy nebyl pasivní, jak žalovaný uvádí a může to prokázat. V zemi, i přesto, že uplynulo 7 let, na něho jen tak nezapomněli, stále ho hledají a je trestně stíhán. Bratra se stále vyptávají, kde je a též se ho ptali, jestli je v ČR. Správní orgán považuje jeho aktivity za zveličené a následky za nevěrohodné, ale on byl třikrát zadržen, pokaždé jinde umístěn, tlumočnice ruštiny mu naposledy asi moc nerozuměla. Adresy policejních služeben si moc nepamatoval, uplynula již dlouhá doba, nyní je vypisuje. Stěžovat si na postup policie je prakticky nemožné, je vidět, že žalovaný tamní situaci nezná, takto to tam nefunguje. Když se obsah letáků vládě nelíbí, tak člověka zmlátí a zavřou. V dalších dvou případech nebyli spokojeni, že jim přidělili místo pro demonstraci daleko za městem, cílem byla demonstrace v centru Baku, chtěli proto obsadit náměstí Svobody i přes násilí policie, aby lidé poznali pravdu. Policie proto na ně zaútočila, chtěli udělat oranžovou revoluci jako v Gruzii a na Ukrajině. K znevěrohodňujícímu momentu Informace Národní ústředny Interpolu žalobce poukazuje na to, že byl do prosince 2005 v Ázerbájdžánu, od prosince 2004 je členem strany Müsavat, jeho první akcí bylo rozdávání letáků v lednu 2005, druhou akcí byla účast před parlamentními volbami na mítinku v říjnu 2005 a třetí akcí pak účast po parlamentních volbách na mítinku, který se konal v listopadu 2005. V prosinci 2005 opustil vlast a požádal o mezinárodní ochranu ve Švédsku. Nerozumí tomu, co má společného vydání jeho občanského průkazu s deportací do Ázerbájdžánu, s jeho účastí na mítinku strany, s žádostí o povolení pobytu ve Švédsku. Prostě ztratil průkaz, tak požádal o nový. Žádost o povolení pobytu ve Švédsku podal 27. 2. 2006 v Ankaře podle žalovaného, je pravdou, že kontaktoval švédskou ambasádu několikrát mailem a dopisem, nikdy ale osobně v Ankaře nebyl. Tou dobou byl ve Švédsku jako žadatel o mezinárodní ochranu. Má na to důkaz potvrzení švédské strany. Uvedené rozpory nedokázal vysvětlit, protože byl v šoku, jak mohli takovou zkreslenou informaci uvést. K argumentu žalovaného o vojenské službě uvádí, že měl v době vycestování odklad výkonu vojenské služby, je pacifista, ani nechce být

v ozbrojených silách. Po návratu do vlasti mu tak nejen hrozí stíhání a pronásledování, má obavy, že bude vystaven nelidskému a ponižujícímu zacházení a tyto důvody považuje za důležité a rozhodující pro svůj život. V ázerbájdžánské armádě panuje šikana, nemoci, obchodování s lidskými orgány, úmrtí, vraždy, sebevraždy a střílení u hranic s Arménií. Jedná se o nevyhlášenou válku, žalobce pochází z Náhorního Karabachu, jistě by byl poslán, aby střílel. Již zažil válku v letech 1992 – 1993, to mu stačilo na celý život, hodně jeho příbuzných padlo, byli zabiti arménskými separatisty. K další argumentaci žalovaného ohledně jeho trestního stíhání – ano, bojí se o život, podmínky v ázerbájdžánských věznicích jsou velmi špatné, panují tam nemoci, každý rok tam zemře mnoho lidí. Ani sám neví, zda soudy již rozhodly, z ČR to nemůže zjistit, slyšel, že mohl být odsouzen i v nepřítomnosti. K branné povinnosti pak žalobce uvádí, že nechce sloužit za vládu, která je nedemokratická, proti níž se angažoval. Stejně slouží jen synové chudých občanů, kteří kvůli ztrátám své syny na vojnu posílat nechtějí, ale nemají jinou možnost. Synové ministrů či jiných úředníků na vojnu nerukují, pokud by nebyla korupce a zákon platil pro všechny stejně, žalobce by se vojenské službě nebránil. V dalším pak žalobce poukazuje k tvrzení žalovaného, že občané Ázerbájdžánu mají právo si stěžovat k ESLP, že pokud občana v zemi odsoudí za politickou angažovanost, udělá vláda vše pro to, aby si člověk odseděl celý trest, takovou stížnost ani nestihne podat, soudy si mezi sebou zrušují rozsudky, aby celý proces trval co nejdéle, nevládní organizace toto potvrzují. K zprávě MZ USA uvádí, že není příliš věrohodná, vláda země původu jim vyhovuje, neboť s nimi spolupracuje, ovšem žalobce USA za symbol demokracie nepovažuje, neboť vede dvojí politiku, nevdí, že prezident Ázerbájdžánu byl zvolen potřetí, což je proti zákonu a ústavě země. K dalším závěrům žalovaného pak žalobce uvádí, že je přesvědčen, že jemu hrozí zatčení již na letišti, i když žádný zákon neporušil, bylo na něm prostě vynuceno přiznání ke spáchání trestného činu, který nikdy nespáchal, a to brutálním bitím a násilím ze strany policie. Žalovaný pak přiznává, že mu hrozí i trest za nenastoupení, jeho vycestování proběhlo bez problémů zázrakem, že po úplatku dostal 1 měsíc na to, aby odjel, nepřeje si znovu zažít v policejních služebnách mučení, nelidské a ponižující zacházení ze strany policie. K důkazu o ozbrojeném konfliktu navrhoval výslech svědka. K trestnímu řízení uvedl, že byl zadržen Policií ČR 24. 3. 2010, byl odsouzen na 1 rok za padělaný průkaz na jméno E.M. a propuštěn 24. 3. 2011, v té době již byl opět trestně stíhán, toto však probíhalo na svobodě, byl venku více jak 2 roky, kdyby chtěl utéct, tak by to udělal, naopak nastoupil dobrovolně do VTOS. Mezinárodní ochranu proto nežádal z důvodů, uváděných žalovaným, chce zde žít. S ohledem na probíhající trestní řízení nemohl věnovat řízení o azylu dostatečnou pozornost, až když se s rozhodnutím ve vězení seznámil, snaží se toto napravit. S p. T. spolu šířili přes Facebook protivládní názory, a co se týče názoru žalovaného o nevelké relevanci toho, že mu byly podstrčeny drogy, míní, že tento fakt má naopak velkou relevanci. Od OPU neobdržel odpověď, žádal pomoc, poukazuje na to, že pan Karel Schwarzenberg, tedy bývalý ministr zahraničí, uvádí, že v Ázerbájdžánu je diktatura a vládne tam jedna rodina. Neví, co má s jeho spisem společného jméno L.B., v Ankaře nikdy nebyl. Zdejší orgány již Interpol v Ázerbájdžánu o žalobci informovaly, proto byl též vyslýchán jeho bratr – důkazem je zpráva z trestního spisu čj. 3T 29/2012.

Pověřená pracovnice žalovaného plně odkázala na písemná vyjádření ve věci, skutkový stav považuje žalovaný za dostatečně zjištěný. Rozhodnutí hodnotí žalobcův popis aktivit za zveličený, i jeho případné následky. Azylová historie

žalobce je taková, že o azyl požádal ve Švédsku, odkud odjel do Norska, odtamtud do Řecka a aniž by vyčkal závěry, přijel do ČR. Žalobu považuje správní orgán za nedůvodnou, navrhuje její zamítnutí, náhradu nákladů žalovaný neúčtuje.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že po nově provedeném řízení a provedení výše cit. důkazů byla shledána určitá pochybení správního orgánu při hodnocení jednotlivých skutečností, která vedla k vydání rozhodnutí, které není v souladu s následně citovanými zásadami správního řízení.

Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, upravuje ve svých úvodních ustanoveních zejména postup správního orgánu při vedení řízení a zjišťování podkladových informací, mj. pak v § 2 odst. 4 připomíná správnímu orgánu, aby dbal o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, a ust. § 3 pak vyžaduje, aby správní orgán postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedeným v předchozím ustanovení. V tomto směru žalovaný po provedených pohovorech s žalobcem uzavřel jeho výpověď jako nevěrohodnou, což odůvodnil rozpory v jeho výpovědích, týkajícími se jednotlivých událostí při demonstracích a mítincích strany Müsavat. V této souvislosti však soud připomíná, že ve své žádosti žalobce označil jako důvody opuštění vlasti zatčení na demonstraci, kdy ho policie mučila a donutila přiznat se k trestným činům, které nespáchal, poté kamarád podplatil policii a mohl utéct. Bojí se uvěznění, ponižování, ublížení na zdraví a mučení. Dne 25. 6. 2010 k tomuto problému uvedl, že utekl kvůli svým politickým názorům, byl několikrát zatčen, obviněn z trestných činů, které nespáchal, dostal čas na to, aby zmizel. Zatčen byl třikrát, v prvních dvou případech byl zbit a varován, aby se demonstrací neúčastnil, naposledy v listopadu 2005 už zfalšovali obvinění a násilím nutili k podpisu. Poprvé a podruhé byl zatčen na tři dny, potřetí na 15. Zadržován byl na městském oddělení policie v Baku, úplatek činil 5 tisíc Euro. Zatčen byl za účast na demonstraci proti falšování parlamentních voleb, policie se nejdříve chovala klidně, ale pak zasáhla a bila demonstranty. V předchozích případech byl zadržen při mítincích, poprvé, když rozdával letáky v lednu 2005 a podruhé v říjnu 2005. Mítinků se účastnil dvakrát, první byl před volbami a druhý po volbách, proti jejich výsledku. Dále žalobce uvedl, že název strany Müsavat je staroazerský, existovala již v první ázerbájdžánské republice v r. 1918, jmenoval předsedu strany a poslance, předsedu své obvodní organizace, noviny Yeni Müsavat, popsal svůj vstup do strany v prosinci 2004. Jedná se o demokratickou stranu s předsedou, dvěma místopředsedy, oblastní a okresní organizace. Ve volbách r. 2005 byla strana v bloku Svoboda, který dnes již neexistuje. Dne 4. 9. 2012 pak žalobce vypověděl v tomto směru, že se doma účastnil několika mítinků, byl při nich zatčen, fyzickým násilím se ho snažili donutit, aby podepsal, že spáchal trestný čin – útok na veřejného činitele a že byl pod vlivem návykových látek a byly u něho nalezeny drogy. Problémy měl poprvé v lednu 2005, když rozdával letáky o mítinku, podruhé v říjnu před parlamentními volbami a potřetí v listopadu po volbách, to už byl 15 dní ve vazbě, bylo sepsáno obvinění, ale šéf zaplatil úplatek, mohl utéct a dostal měsíc na to, aby zmizel. Chtěli ale mítink na náměstí Svobody, poslali je na okraj města a nakonec se ani nekonal, až podruhé se ho podařilo uspořádat u kina Šäfäg. Poprvé ho zmlátili a vyhrožovali, že ještě jednou

a bude zle, podruhé to bylo stejné, zavřeli ho na tři dny a pustili, potřetí to ale bylo jiné, nemohli napsat, že rozdával letáky nebo demonstroval, to je dovoleno, tak sehnali svědky policisty a „našli drogy atd...“ Poprvé se účastnil mítinku v listopadu 2004, byl sympatizant, mítink byl na motodromu, proti korupci, za demokracii, tenkrát se několik stran sjednotilo so bloku Svoboda. Žalobce uváděl, že mítinky byly povolené, ale ve čtyři odpoledne již byly rozehnány, protože byly povoleny do čtyř hodin. Naposledy byl odvezen na hlavní městskou správu policie v Baku, je to větší okrsek, více cel, byl tam 15 dní.

Soud je přesvědčen, že z uvedených skutečností nelze vyvodit závěr o nevěrohodnosti či nadsazování problému, tak, jak učinil ve svém rozhodnutí žalovaný. Soud naopak výpověď žalobce hodnotí jako vcelku velmi konzistentní, a v této souvislosti připomíná např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 14. 5. 2008, kdy pod sp. zn. 7 Azs 25/2008 soud pojednal o nevěrohodnosti tvrzení žadatele, znemožňující správnímu orgánu shledat podmínky pro udělení azylu, a to pro zásadní rozporuplnost. Takovou však ve výpovědi žalobce soud neshledal, nepovažuje ani za zásadní nevědomost o straně údaje, které žalobce uvedl. Soud je přesvědčen, že naopak v daných souvislostech může odkázat i na závěry rozhodnutí NSS ze dne 6. 2. 2008, sp. zn. 1 Azs 18/2007. Po provedení druhého soudního řízení je pak zcela patrné, že žalobcem uváděné praktiky se v zemi původu dějí, viz podklady Amnesty International za poslední roky shora. Soud tedy dospěl k závěru, že žalobcem uváděné důvody jeho odchodu ze země původu zásadněji zpochybnit nelze a je pak na správním orgánu, aby zaujal k jím tvrzeným důvodům seriózní stanovisko a vyhodnotil, zda z tohoto pohledu lze či nelze hovořit o azylově relevantním důvodu § 12 zákona o azylu. V této souvislosti pak správní orgán zahrne do svého dokazování i důkazy, provedené soudem, v souladu s ust. § 78 odst. 6 s.ř.s. V dalším pak považuje soud za potřebné, aby se žalovaný vypořádal s námitkou žalobce, směřující proti sdělení jeho údajů zemi původu poté, co se stal žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, kterou vznesl jak v doplnění žaloby, tak posléze při jednání soudu. Žalobce zde uváděl, že námitku vznesl již při pohovoru dne 4. 9. 2012, pracovníci se ale jen smáli, přiložil pak též přípis Policejního Prezidia ČR – Národní ústředny Interpolu v Praze z 30. 12. 2010 o zprávě Interpolu Baku a svoji fotografii, uváděl, že jeho bratr měl následně mít v zemi původu problémy s častými návštěvami policie. Doplnění žaloby bylo žalovanému doručeno s dostatečným předstihem, včetně příloh překladů, k jednání soudu, nicméně žalovaný k zaslaným materiálům nezaujal podrobnější stanovisko. V tomto směru soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. srpna 2014, sp. zn. 3 Azs 75/2014, v němž se soud velmi podrobně vyjádřil k potřebné ochraně žadatele o azyl ve smyslu ust. § 19 zákona o azylu, krajský soud proto považuje za potřebné, aby v novém rozhodnutí ve věci vzal žalovaný v úvahu i žalobcem namítané problémy, které by mohl mít v této souvislosti po návratu do země původu a tyto skutečnosti řádně vyargumentoval. Dalším znevěrohodňujícím momentem pro žalobce měly být zprávy o jeho pobytu ve Švédsku a žádosti, předložené v Ankaře, soud je pak přesvědčen, že tyto momenty žalobce dostatečně osvětlil předloženými důkazy švédských úřadů, tak, jak jsou výše citovány, jejichž překlad soud pořídil a které jako důkazy provedl při svém jednání dne 24. 8. 2015. I tyto důkazy tak správní orgán pro svůj závěr vezme v úvahu, v souladu s ust. § 78 odst. 6 s.ř.s. Z uvedených důvodů shora tedy soud považoval za nezbytné, aby správní orgán provedl nové řízení, v němž vezme v úvahu všechny skutečnosti, soudem zjištěné a uvedené v současném rozhodnutí ve věci. Pro zjištěné vady řízení soud proto, s odkazem na

výše uvedené, v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí ve věci zrušil a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl s odkazem na ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce své náklady řízení nevyčísil, odměna jeho právní zástupkyně, ustanovené soudem, byla vyřešena samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 2. září 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně